

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 22.776 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats:

ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie-en asielbeleid van 13 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 3 augustus 1983 en van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 1 december 2005 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in, in België. Op 5 januari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 9 mei 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

Op 15 juni 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2006 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 november 2006 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad van State tegen deze beslissing.

Op 24 april 2007 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 2 juni 2007 dient verzoeker een aanvulling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in.

Op 15 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 20.375 van 12 december 2008 bevestigt.

Op 28 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient op 7 oktober 2008 een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13 oktober 2008 wordt de beslissing van 28 augustus 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken ingetrokken. Op 15 januari 2009 wordt de vordering verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 21.430, daar het beroep zonder voorwerp is geworden.

Op 13 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

*“(…) in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch **ongegrond**.*

Reden(en):

Betrokkene kwam op 01.12.2005 in België aan en vroeg hier asiel aan. Op 10.05.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing ‘niet ontvankelijk, weigering van verblijf’, hem betekend op 11.05.2006. De duur van deze eerste procedure (namelijk iets langer dan 5 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 11.05.2006 tot 22.10.2006 illegaal in België.

Op 23.10.2006 vroeg hij voor een tweede keer asiel aan, deze werd niet in behandeling genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef van 13.11.2006 tot 23.04.2007 illegaal in België.

Betrokkene vroeg een derde maal asiel aan op 24.04.2007, op 16.07.2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming', hem betekend op 17.07.2008. Betrokkene tekende op 31.07.2008 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit beroep is thans nog hangende.

Dat betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft, is louter het resultaat van zijn eigen houding op de momenten dat de voorgaande asielprocedures werden afgesloten, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zélf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij van 11.05.2006 tot 22.10.2006 en van 13.11.2006 tot 23.04.2007 illegaal in het land verbleef, wat een strafbaar feit is dat gezinszins het recht op verblijf verantwoordt.

Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds december 2005 ononderbroken in België verblijft, zich heeft aangemeld op het onthaalbureau, met succes een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en een inburgeringscontract voorlegt, Nederlands leert en spreekt, hier een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal wil spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.

Verder toont betrokkene aan werkbereid te zijn, hij is namelijk ingeschreven bij de VDAB en bij verschillende interimkantoren en legt een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur voor. Ook dit is helaas niet voldoende om betrokkene een machtiging tot verblijf toe te staan aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf (gedurende de asielprocedure) in zijn eigen behoeften te voorzien.

De overige redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan houden geen rekening met het onderscheid tussen enerzijds buitengewone omstandigheden en anderzijds argumenten ten gronde; Artikel 9.3 van de Vreemdelingenwetgeving heeft het niet over buitengewone omstandigheden om een verblijfsmachtiging te verkrijgen enkel om een aanvraag om dergelijke machtiging te verkrijgen in het Rijk in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde (humanitaire redenen) die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Bovendien dient opgemerkt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. De ingeroepen elementen werden aanvaard.

Ten slotte, wat betreft de uitsluitingsgronden, het feit dat betrokkene correct en waarachtig handelt en dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de billijke rechtspleging omdat hem pas na verloop van twee en een halve jaren, nadat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, een antwoord heeft gekregen van het bestuur waardoor hij *“zich in die lange tussenperiode, sedert 2006 tot op heden, immers nog verder (heeft) geïntegreerd”* en dat *“rekeninghoudend met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur het redelijk en noodzakelijk (ware) dat de beslissing van verweerder binnen de 4 maanden was tussengekomen”*, dat twee en een half jaren, *“onredelijk lang”* is.

De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van de motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht meent verzoeker in een eerste onderdeel dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in zijn dossier op zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen, omdat uit de motivering van de bestreden beslissing d.d. 13 oktober 2008 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging d.d. 15 juni 2006 en navolgend schrijven d.d. 2 juni 2008, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Verweerder diende het geheel van de argumenten die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, te beoordelen, waaronder zijn vlucht uit Afghanistan omdat hij daar dreigt slachtoffer te worden van een afrekening en waarvoor hij in december 2005 een asielaanvraag had ingediend in België, zijn langdurig verblijf in België en zijn buitengewone integratie in het land; zijn vaste tewerkstelling op wettelijke basis, etc. en dit om het buitengewoon karakter ervan te beoordelen. Bijgevolg is de motivering van de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende, maar werden bovendien de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan. Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De gemachtigde van de minister heeft aanvaard dat in hoofde van verzoeker buitengewone omstandigheden aanwezig waren om zijn aanvraag in België in te dienen en de aanvraag aldus ontvankelijk bevonden, waarna hij is overgegaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de zaak. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat de aanvraag ontvankelijk wordt bevonden: "*Bovendien dient opgemerkt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds werden beoordeeld in de ontvankelijkheidsfase. De ingeroepen elementen werden aanvaard.*" en naar het feit dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf maakt verzoeker geen duidelijk onderscheid tussen de elementen die hij als buitengewone omstandigheid en de elementen die hij ten gronde inroept voor het verkrijgen van zijn verblijf. Zo stelt verzoeker *“Reden tot aanvraag van machtiging tot verblijf / buitengewone omstandigheden.”* Vervolgens herhaalt verzoeker uitgebreid zijn asielaanvraag en zijn vrees voor eerwraak in Afghanistan, verwijst hij naar zijn integratie, met name dat hij een cursus Nederlands en een inburgeringstraject volgt, legt hij een getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie voor en stelt dat hij ten allen tijde positief gebleven is in zijn denken en handelen, dat hij werkwilbig is en tewerkgesteld is als arbeider en dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al deze in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker aanvoert dat niet blijkt dat verweerder de diverse gegevens die beschikbaar zijn in zijn dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in de bestreden beslissing in acht heeft genomen en dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen, stelt de Raad vast dat verzoeker deze algemene beweringen op geen enkele wijze steunt met concrete elementen. Bijgevolg maakt verzoeker met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder het geheel van de argumenten, die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, diende te beoordelen, waaronder zijn vlucht uit Afghanistan omdat hij daar dreigt slachtoffer te worden van een afrekening en waarvoor hij in december 2005 een asielaanvraag had ingediend in België, zijn langdurig verblijf in België en zijn buitengewone integratie in het land; zijn vaste tewerkstelling op wettelijke basis, etc. en dit om het buitengewoon karakter ervan te beoordelen, merkt de Raad op dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verweerder de bestreden

beslissing gebrekkig heeft gemotiveerd. De Raad merkt bovendien op dat de argumentatie van verzoeker handelt over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid van de aanvraag, die in casu aan de orde is.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van het redelijkheidsbeginsel omdat het onredelijk is om geen rekening te houden met een door verzoeker ononderbroken verblijf in België sedert december 2005 en met het feit dat verzoeker in Afghanistan ernstige moeilijkheden heeft. Tenslotte stelt verzoeker dat verweerder geenszins een belangenafweging heeft gemaakt in toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1980 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), met name het recht op eerbieding van privé-leven, dewelke door een redelijk denkend mens in deze zelfde omstandigheden wél zou gedaan zijn, zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld. Minstens kan er met betrekking tot het overheidsoptreden twijfel bestaan gelet op de door verzoeker uitgewerkte argumenten in zijn aanvraag en gelet op het feit dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn beslissing kon komen.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In casu stelt de bestreden beslissing:

“Dat betrokkene reeds geruime tijd in België verblijft, is louter het resultaat van zijn eigen houding op de momenten dat de voorgaande asielprocedures werden afgesloten, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zélf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij van 11.05.2006 tot 22.10.2006 en van 13.11.2006 tot 23.04.2007 illegaal in het land verbleef, wat een strafbaar feit is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt. Om die reden kan het feit dat betrokkene sinds december 2005 ononderbroken in België verblijft, zich heeft aangemeld op het onthaalbureau, met succes een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde en een inburgeringscontract voorlegt, Nederlands leert en spreekt, hier een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is normaal dat betrokkene na een verblijf van bijna 3 jaar in een land de taal wil spreken en dat hij zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van zijn asielaanvraag.”

Uit voormelde motivering blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met het door verzoeker ononderbroken verblijf in België sedert december 2005. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt wat betreft de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de minister toont niet aan de beoordeling onredelijk is. De Raad stelt in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing vast dat de overheid in redelijkheid tot de door

haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. In zoverre verzoeker meent dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is doordat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met het feit dat hij in Afghanistan ernstige moeilijkheden heeft, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing geen beoordeling meer inhoudt van de buitengewone omstandigheden, doch zich enkel uitspreekt over de gegrondheid van zijn aanvraag. De problemen die verzoeker in Afghanistan heeft gekend hebben verkeer betrekking op de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Dit blijkt trouwens ook zo uit de aanvraag, waarin verzoeker uitdrukkelijk vermeldt: "gelet op zijn persoonlijke moeilijkheden in Afghanistan is het voor verzoeker onmogelijk in het land van herkomst deze machtiging aan te vragen". Verzoeker maakt de schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat geenszins de vereiste belangenafweging werd gemaakt die voorzien is in artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat indien men zich dienstig wil beroepen op artikel 8 van het EVRM verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie opdat er een schending van artikel 8 van het EVRM mogelijk is. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker maakt echter op generlei wijze sterk dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM valt. Verzoeker geeft op geen enkele wijze aan op welke wijze zijn gezinsleven, dan wel zijn privéleven in het gedrang zou komen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.